

Tündér Ilona és a legkisebb királyfi

Egy királynak volt három fia, de a legkisebbik legszebb volt. Ennek a királynak volt kertje, melyben egy fa aranykörtéket termett; minden reggel virágzott, délben már gyümölcsök voltak rajta, este pedig – midőn már meg akart érni éjfélkor – a fáról elveszett. A király nagy jutalmat ígért annak, aki meglesi, hogy ki viszi el a körtét, de estefelé mindig szél fújt és az örök elaludtak, mert a szél álmodt hozott az ember szemére. Már mindenki megpróbálta, de senki sem tudta meglesni, csak a király legkisebb fia leste meg.

– Én meg fogom, édesatyám, lesni – mondja a legkisebb fiú –, csak adjon nekem nyilat, kardot, és szép ágyat tegyenek ki a kertbe!

Mikor kiment, sétálni kezdett, azután az ágyra ledült. Úgy kilenc óra tájban jött a szellő, s ez is elaludt volna, de a hollók közül, kik a fára szálltak, egy hozzá jött, fejénél megrázkódott, szép tündérleány lett belőle, ki azután rálehelte az ifjúra, mire ez előbbeni eszméletét visszakapta és álmát elűzte. A leány melléje feküdt, beszélgettek, megmondta, hogy ő az ifjabb Ilona, tündérek királynéjának a leánya; és azzal megparancsolta a többi tündérnek, hogy hagyjanak békét a körtéknek. A tündérek elmentek, ezek pedig elaludtak, de mélyen találtak elaludni, mert reggel egy vén banya a tündér aranyhajából jó darabot levágott, ez pedig azt észrevevén, elrikította magát:

– Nem hittem volna, hogy atyád házában ne legyek biztosságban, most nekem el kell mennem, mert míg hajam meg nem nyóll, a többi tündérekhöz nem mehetek. Elmegyek, engem, ha akarsz, felkereshetsz a paradicsom kertjében Tündérország mellett, hol a tündérek nyáron mulatni szoktak.

Azzal megrázta magát, elrepült mint holló. A király úrfi megharagudott a vén banyára, megölte; megnyergeltette paripáját, elment kedvesét keresni.

Amint ment messze földekre, előtalált három ördögfiat egy malomkövön, pálcán és egy vaspapucson veszekedni. Kérdezte tőlök, min veszekesznek, ezek pedig megmondták neki:

– Nekünk az atyánk meghalt és testamentomban hagyta ezeket a szereket, melyeknek az a tulajdonságuk van, hogy ha a papucsot

felhúzza az ember, a malomkőre feláll és a pálcával megüti, abban a minutában ott van, ahol akar lenni; de egyik a másika nélkül nem lehet el!

– Tudjátok-e, mit? Fussatok versenyt, addig ezt adjátok nekem! Aki előbb ahhoz a dombhoz ér, azé lesz ez a három eszköz!

Az ördögfiak ráálltak, mikor pedig már jól messze elfutottak, a királyfi magára vevén az eszközöket, megütvén a követ, monda:

– Hopp, hopp! Szeretőmnél legyek!

És azonnal ott termett, míg az ördögök sírva néztek utána. A király úrfi, mikor odaért, a kertben lévő vén boszorkánynál fogadott magának lakást, kinek szép leánya volt ugyan, de a király úrfi ki nem állhatta. A vén banya a király úrfi inasát ígéretekkkel arra vette, hogy segítsen neki, hogy a király úrfi az ő leányát megszeresse; adott az inasnak egy fújtatót, hogy ha Tündér Ilona jön, azzal fújtasson a király úrfira, ki azonnal el fog aludni, s így Tündér Ilonát sohasem fogja meglátni, leányát majd csak megszereti.

Az inas több ízben sikerrel altatta el urát, Tündér Ilona akárhogyan szólította, nem kelt fel. Végre harmadnapra már el kellett volna neki menni, azért hogy mégis beszélhessen vele, monda az inasnak, hogy mondja meg az urának, hogy a kardját egy szeggel feljebb akassza. Ezzel elment. Mikor a boszorkány érintésére a királyfi fölébredt, az inas megmondta urának a tündér üzenetét, mit megtett, és a kard azonnal a boszorkánynak leányostul együtt és inasának a fejét is levágta.

Másnap megint eljött a tündér és elmondta, hogy mi volt az oka, hogy vele nem beszélhetett és hogy neki most el kell menni, de hogy fölkeresheti Tündérországbán; ezzel elment, a királyfi pedig felült a malomkövére és elment Szerecsenországba.

Mikor már elért az üveghegyekhez, melyre neki föl kellett mászni, előtalálta a tündéreket. A királynéjuk, Ilona anyja azt mondta neki:

– Hogy mersz te idejönni? Minthogy leányom haja elnyírésének oka voltál, tudd meg, ha ezt az erdőt, mely hét mérföldnyire terjed, egy nap alatt, azaz holnap le nem vágod, életedet veszted.

És ezzel adott neki egy üvegfejszét, mellyel le kellett volna neki vágni az erdőt. A tündérek elmentek, ő pedig alig vágott hozzá a fához, máris eltörött a fejszéje. Most lefeküdt és aludt. Másnap korán reggel felkelt

és sírt keservesen, hogy hogyan vágja le azt a nagy erdőt. A tündérr királyné, hogy leánya ne segíthessen neki, elküldte az atyjának ebédet vinni huszonegy mérföldnyire. A leány nagyon sietett, és csak nagy nehezen mehetett négy órára délután a királyfihoz.

– Ne sírj – mondá neki –, mindjárt le fogom vágatni az erdőt!

S azonnal sípjába belefúj, és az ördögök nagy serege jött, kik egy pillanat alatt levágták. Ilona hazament, a királyfi pedig lefeküdt; éjfélkor eljött a királyné, s kérdezte tőle, hogy levágta-e.

– Le!

Most mást parancsolt neki, hogy a húsz mérföldre terjedő fekete folyóvizet igya ki holnap, mert különben elevenen nyúzzák meg. Elkezdett megint sírni, sírt, Ilona pedig, minthogy anyja ötven mérföldre elküldte ebéddel, csak délután hat órakor jött meg. Most ismét megfújta a sípját, és az ördögök kiitták a vizet.

Harmadszor megint parancsolt neki, hogy az üveghegyeket gyűszűben hordja más helyre; a leányát pedig, hogy ne segíthessen, elküldte hetvenöt mérföldre, ezért csak este hét órakor érkezett oda. Megbékítván a szomorkodót, elhordatta a hegyet. Mikor pedig hordanák, a tündérr királyné eljött és elbújta a lerakott kupacok mellé, hogy kilesse, miként hordják el az ördögök a hegyet, de ezek észrevették, az egész hegyet fölemelték egyszerre és a tündérr királynéra dobták, ki ott elveszett. Tündér Ilona pedig királyné lett, a királyfi elvette és boldogul éltek.